

MI

Pripravil: p. Viljem LOVŠE

Odkritje in prehod od "jaza" k "mi" predvideva dolgo pot dozorevanja, ki gre prek različnih kriz.

"Mi" še ne obstaja, če je zgolj neka skupina, znotraj katere ni osebno pomembnih odnosov. Značilen primer tega je adolescenca. V njej se pogosto uporablja "mi", s katerim se ščiti slabotni "jaz".

"Mi" ne nastane samo zato, ker obstajajo drugi ljudje poleg mene. **Če hočemo, da pride do "mi", se moramo vsi naučiti izgubiti samega sebe in se v drugih spet najti.** Ta dinamika je težka in tvegana.

Potrebuje učenje sobivanja, sožitja in vzajemno delitev. Vsega tega ni mogoče doseči brez spoštovanja, poslušanja, pogovora in ljubezni.

"Mi" ni razširjeni "jaz", kakor se nam pogosto zdi. "Mi" je nova enost, ki človeka kliče, vključuje in presega.

"Mi" je pot izgube "jaza" in ponovnega srečanja z enostjo, ki jo slutimo, a nikdar v celoti ne uresničimo (znotraj vasi, skupine ali skupnosti).

Prehod od "jaz" k "mi" zelo dobro osvetli **zgodba Antonia De Mella:**

"Skupina fantov se je odpravila v sosednjo vas na praznovanje. Ves dan so plesali in pili. Vzdušje je bilo evforično, spodbudno in razburljivo. Ponoči so se začeli peš vračati v svojo vas. Bili so pijani in utrujeni. Nekatere je že začela boleti glava. Začelo je deževati in zelo se je ohladilo. Zatekli so se v utico na začetku nekega posestva. Stisnili so se drug k drugemu, da so bili lahko vsi pod streho in da jim je bilo toplo. Zjutraj so se prebudili v veliki zmedi. Bili so tako prepleteni, da niso vedeli, katere noge in roke so od koga, in zato niso mogli iz ute. Mimo je šel kmet z oslom. Prosili so ga, naj jim pomaga. Vzel je žebelj iz oslovega sedla in začel zbadati najprej podplate, nato pa še roke. Vedno ko je zbedel, je vprašal: 'Čigava je ta noga?', je dobil odgovor: 'Moja!' Vsakemu je povedal in pokazal, katero stopalo in katera roka mu pripada. Tako so se vsi spet zavedali svojih rok in nog. Vsako telo je počasi dobilo svoje ude."

Šele ko je vsak vzkliknil, se je ustvaril "mi". Ko se nas dotakneta bolečina ali veselje drugega in nanju odgovorimo tako, kakor da sta to naša bolečina in veselje, tedaj se je ustvaril "mi".

"Mi" ni skupnost, ki ima skupne interese. "Mi" je skupnost oseb, ki so pogosto v stiku in so lahko mnogi, a eno samo telo.

"Mi" nastaja z empatijo in ljubeznijo.

Empatija: učim se gledati na stvarnost z očmi drugega. Učim se čutiti s čustvi drugega. Zaznavam, kar čuti, in to hkrati odsevam v svojih gestah in besedah.

Ljubezen: druge sprejemem v svoj čustveni svet in jim zastonj ponudim svojo ljubezen. Med empatijo in ljubeznijo je simpatija, ki je značilna tudi za "mi". Simpatija je vibrirati z, trpeti z, veseliti se z "Mi" predpostavlja, da samega sebe nimam za središče in vesoljno normo. "Mi" relativizira, se nanaša na, potolaži in se pogovarja. "Jaz", ki se vključi in raste v "mi", je sposoben poslušanja in demokratičnega sobivanja z različnostjo. Ne izvaja uniformiranja ali standardiziranja drugih. Sprejema njihovo različnost v spoštljivem in mirnem sobivanju. Tako je "jaz" obogaten z različnimi gledišči, čustvenimi odzivi in izkušnjami, ki izvirajo iz "mi". "Mi" ni zaprt geto ali omejena mafija, neka omejujoča, izključujoča in včasih napadalna skupina. "Mi" je program človeškega razvoja. Je skupnost, ki je na poti k utopiji zedinjenega človeštva. "Mi" zahteva gibljivost, izogibanje sli po moči, zavedanje in analizo stvarnosti. Predvsem pa zahteva občutljivost za zaznavanje potreb vsakega člana, ki je del te enosti.

"Mi" v skupini je pot od moči k ljubezni. To je dolga pot, na kateri so vzponi in padci. Zahteva nenehno razjasnjevanje o treh vprašanjih: znotraj ali zunaj?, zgoraj ali spodaj?, blizu ali daleč?. Ta tri velika vprašanja o pripadnosti, moči in ljubezni je treba med dozorevanjem nenehno razjasnjevati. Le mirna razjasnitev teh vprašanj bo živemu organizmu, ki je "mi", omogočala rast in zdrav razvoj. Merila pripadnosti morajo biti jasna.

Jasna mora biti tudi skupna moč, ki so je znotraj "mi" deležni vsi. Jasna mora biti tudi ljubezen, iz katere ta "mi" raste in se združuje. Na dolgi in težki poti bodo nastopale tudi nerešene osebne težave, ki bodo proces ovirale: odvisnosti, prenos, boji za oblast, intimizmi, oddaljevanja.

Vaja:

1. Potem ko si se umiril in sprostil, se poskušaj spomniti vseh tistih "mi-jev", katerih del si bil v svojem življenju. Glej obličja, imena in besede. Poskušaj se spomniti, kako si se v teh "mi-jih" počutil. Ali so bili zelo zaščitniški, maternični ali pa si v njih dozoreval in so spoštovali tvojo svobodo in slišali tudi tvojo besedo? Kaj te je od tega "mi" oddaljilo? Kako si v njem rasel?
2. Zavedaj se svojih potreb, ki te ženejo v "mi". Opazuj, ali resnično želiš na nekem področju svojega življenja ustvarjati ali biti del pristinega "mi". Zavedaj se težav, a zaupaj v motive, ki izhajajo iz tvojih potreb in želja. Morda boš poiskal ali začel ustvarjati "mi".
3. Premisli, kaj bi lahko ti doprinesel k "mi". Zavedaj se, da tvoje osebne sposobnosti v sedanjem načinu življenja verjetno niso do konca uporabljene in izkoriščene. Kakšna bi bila tvoja beseda in pristen prispevek k nekemu "mi"? Kako so lahko tvoja razumnost in sposobnost analize, tvoja moč povezovanja in sprejemanja osebnih razlik v spoštovanju do istovetnosti vsakega posebej, tvoja sposobnost za motiviranje sebe in drugih, tvoja sposobnost za načrtovanje dejavnosti v korist "mi" in vsem drugim?